

Luk.20:37-38 sönd.eft.alla helg.dag 3:årg.141102

Jesus befinner sig i Jerusalem, där söker några saddukeer upp honom. Och i dagens text kommer vi in i slutet av ordväxlingen mellan dem och Jesus. Saddukeerna, de var anhängare till ett parti som bland annat förnekade att det skulle finnas en uppståndelse, ett evigt liv. De inleder diskussionen med att Moses, han hade ju lärt dom, att om ett par var barnlösa och mannen dog, så skulle änskan gifta sig med en bror till mannen och så skaffa efterkommande, liksom i efterhand åt den döde brodern.

Också så målar de upp en bild åt Jesus och säger det finns sju bröder. Den ene efter den andre gifter sig med änkan och alla dör barnlösa. Slutligen dör också änkan. Hur blir det med henne vid uppståndelsen frågar de, vems hustru blir hon då? Vem är hon liksom gift med i himmelen?

Texten: Luk.20:37-38

Man kan undra vad det är Jesus svarar på i den här texten. Ja frågan är om han svarar över huvud taget.

Ja då liksom nu finns det invändningar och frågor om det kan finnas ett liv efter detta. Man hade läst bokstavligt ur skriften och nu ville man visa hur orimligt det blev. Och i deras hypotetiska exempel, ja där måste man ju nästan hålla med saddukeerna. Men Jesus avvisar inte frågan utan gör just som saddukeerna själva. Han tar avstamp i Mose och det som Gud själv säger till honom från den brinnande busken. Där säger Gud om sig själv, att han är Abrahams Gud, Isaks Gud och Jakobs Gud. Och Jesu resonemang blir ju då, att om det sägs om någon människa att Gud **är** Gud för den människan, då måste ju den människan också leva. Hänger ni med? För Gud är inte en Gud för döda utan för levande, ty för honom är alla levande. Och tydligen så funkade det, för efteråt så säger några av männen: "Mästare, det var bra svarat", men med tillägget, "för de vågade inte ställa fler frågor till honom."

Jo, han svarar, men har han egentligen svarat. Har han egentligen sagt något om livet efter detta?

Ja, när människorna frågar om det eviga. Då börjar Jesus med att tala om Gud. Ingen har sett Gud. Ingen har heller varit över på andra sidan och kan komma och berätta för oss. Ja, den kunskap som saddukeerna och många med dem frågar efter, den finns inte att hämta i kristen tro. Den sortens av information, den finns inte.

Att tro, det är att tro på Gud, att tro på Gud uppenbarad i Jesus Kristus. Ja det är denna uppenbarade Gud vi har att förhålla oss till. Att välja, om vi ska lita på honom eller inte. Lita på att det finns kärlek och att det finns liv, och att det finns sammanhang. Och då, då finns det ju inget annat sätt att tala om dessa frågor, -än att ha sin utgångspunkt i just Gud.

Visst finns det frågor om hur det ska bli. Och visst finns med människor som likt saddukeerna vill visa på det orimliga med ett himmelrike. Och visst ställer kyrkans tal om himmel och helvete och kroppens uppståndelse till det.

Nej, det här med livets bestämmelse och mål, det är inte lätt att uttrycka i ord. Det märks så väl när Jesus talar om det. Då använder han liknelser, inte en eller två, utan många, den ena efter den andra. Och det är ju så med liknelser, att de går ju inte att tolka bokstavigt. Nej, med himmelriket är det som...säger han. Med Guds rike är det som... det är hastiga antydningar, det är påminnelser om en verklighet, vi tydligen varken kan, eller ska helt och hållet kunna greppa om. Nån slags fullhet som vi kanske kan ana och kännaoch erfara. Men som ändå verkar ligga bortanför och utanför våra begränsningar.

Jag läste en gång att ca. 40% av våra mellanstadiebarn är rädda för döden. Nog gäller det många av oss vuxna också. Och veckan kunde vi i TV:n se några människor sitta och samtala om sin dödsångest .

Ja, det finns hos många av oss en rädsla över att försvinna. Försvinna från det som är, från det som finns, från dem man älskar. En rädsla över att inte få vara kvar. Men jag tror också att det finns en rädsla över att döden skulle vara slutet. Att döden liksom gör livet om intet. För skulle det var slutet, att förmultningen, skulle vara det enda som återstår. Ja, då ter sig väll det här livet så nyckfullt, så oändligt osäkert. Då ter sig väll tillvaron är mer ofullkomlig.

Ja, kanske kan det vara så att vi behöver himlen. Inte bara då, utan redan här och nu. "Det är svårt att vara människa" lär August Strindberg ha sagt. Och visst kan det lätt kännas så, hur rätt hade han inte? Det är ofta inte helt lätt att vara just människa. Vi drabbas så ofta av det vi inte vill. Glädjen och sorgen, skrattet och gråten verkar ständigt leva sida vid sida. Det verkar liksom ingå i det givna, i att bli och vara en människa.

Men Jesus har heller aldrig sagt att livet skulle vara vare sig säkert eller fullkomligt, det vet vi nog alla, inte minst en helg som Allhelgona.

Men hade ni hört gårdagens evangelietext så hade ni hört hur Jesus säger till de som är fattiga, de som hungrar och som gråter. Att en gång, en gång kommer ni att få vara med om någonting annat. Ni kommer både att få skratta, äta er mätta och få del av Guds rike. Det är som om han säger att det som är ofullkomligt kommer att bli fullkomligt, och det som är trasigt, det kommer att bli helt...

Ja, kanske är det så att vi behöver himlen. Strindberg, den gamle atesiten sa också, att Människan är obotligt religiös. Nej, vi behöver det vita, vi behöver det rena, hoppet om det goda livet. En slags motpol till det till synes nyckfulla liv vi så lätt upplever idag. En motpol till den råa, urskillningslösa döden. Jo, människan är nog obotligt religiös. Bekännnde eller inte, men kanske är det ett sätt att överleva.

För vi behöver våra bilder, vi behöver våra drömmar. Men kanske inte bara som något att längta efter när stunden är inne.

Utän något som vi faktiskt kan få ta del av redan här och nu. Ett himmelrike, som redan håller på att ta gestalt mittibland oss, redan här och redan nu.

Ja är det inte så att vi är på väg mot något, någonting stort, och det mina vänner, det har redan börjat.

Och i detta, är du och jag en del av. Bilderna, drömmarna och löftet. Kanske behöver vi dem för att orka fortsätta. Kanske behöver vi dem för att få nån slags mening i villervallan. Eller som Tranströmer så vackert uttrycker det. "Som när ljuset slocknar i trappan och handen följer –med förtroende –den blinda ledstången som hittar i mörkret."

Ja, som ett slags svar på alla det tillfällen då livet blir så fel. Inte alls blir som vi önskat och tänkt oss. Som ett svar då våra älskade vänner tas ifrån oss.

I den vita staden sjunger Rickard Wolf. "Där möter jag min älskade, och kärleken är vit. Där viker all min oro och ängslan är förbi. Där kysser du min saknad, där viskar du mitt namn. I den vita staden, du tar mig i din famn.

"Jag är" sa Gud till Mose "jag är". Vågar vi lita på det? Lita på den som ingen sett... Men som så många har anat, känt och upplevt. Lita på: "Jag är", är det själva livet, varat, kärleken. Lita på att någon är, också in i själva döden.

"och jag famlar med min kärlek, som jag famlar med mitt vett.- blint jag måste tro på livet, och på dig som ingen sett."

(Gud är inte en gud för döda, utan för levande, ty för honom är alla levande.)